

พ่อตากับลูกเขยใหญ่และเขยเล็ก

กาลครั้งหนึ่ง...นานมาแล้ว (คือสิดนเติบอยู่ จนจำไปได้ว่ายามได้)

(ภาคภาษาไทยอีสาน) :-

พ่อตามาจากตำบล ขานคำย้าถามได้ ”เป็นหยังหล่า...เปิดจั่งมาลายน้าได้”

ลูกเขยใหญ่เอ่ยตอบให้ ”ที่ลายน้าได้เพราะขนมมี...อิพ่อเอย”

“บ้า...ແหม่นคำบักทิดเว้า เข้าทำคือความมัน...อิหลีเด้อ”

“กูสิจำคำขาน ไปตำบลถามลูกเขยน้อย...เบ็งก่อนนา”

ว่าแล้ว พ่อตาก็เอ่ยปากถามเขยเล็ก เมื่อได้โอกาสว่า...

“บักเชียง ๆ โตสู้บว่า...เป็นหยังเปิดคือลายน้าได้”

ลูกเขย...?? (กำลังหยุดใช้ความคิด...ยังไม่ทันได้ตอบ)

พ่อตาเลยชิงตอบตัวเองว่า ”อ้าว...กะมันมีขนมมันได้ มันจะเลยลายน้าได้ (ปัญหาง่าย ๆ ชำนี้ กะบัฐน้อยบักเชียง)

ลูกเขยจึงบอกว่า ”บัดว่า ขอนไม้บมีขนม คือมาลายน้องโล่ง ๆ มาพูนนะ...พ่อใหญ่”

พ่อตา ”ฮ่วย...บักอันนี้!”

อีกหลายวันต่อมา (จักมือได้ดอกสะ)

พ่อตานึกคำถามขึ้นมาได้ จึงอยากจะถามแก้เผ็ดลูกเขยซะหน่อยว่า ”มิ่งสู้บ ว่า...เป็นหยังห่านคือฮ้องเสียงดังแท้”

เพราะกลัวลูกเขยจะตอบได้ เลยรีบชิงตอบไปก่อนว่า ”เพราะว่าคอมันยาว เวลา โกงคอฮ้อง มันจะเลยเสียงดัง...ซันແหล่ว”

ลูกเขยจึงแย้งขึ้นว่า ”ฮ่วยพ่อ...บัดว่าเอ็งฮ้างน้อย คอสั้น ๆ มันคือฮ้องได้ดังใจ โกลกว่าห่านพูนได้ละ”

พ่อตา หมดปัญญจะแก้คืน นอนกล้ำกลืนหาโอกาสจะแก้คืนให้ได้

วันต่อมา (จักว่าเหิงปานได้ ผู้เผินว่ามา บได้บอไว้)

“เอ้ย...บักเชียง ๆ มิ่งสู้บว่า เป็นหยังหนอไม้ มันคือซอนไซหม่นขี้ดินขึ้นมาได้”

ลูกเขยยังมีทันได้ตอบอีกสะ พ่อตาก็รีบตอบก่อนเลย เพื่อแสดงให้รู้ ว่า ข้าก็รู้เหมือนกัน...ไว๊ยย!

“เพราะว่าบปลายมันແหลม มันกะเลยແแทงดินขึ้นมาได้”

พ่อตายิ้มด้วยความสาแก่ใจ ที่ซึ่งตอบก่อนลูกเขยได้ พร้อมกับคุยข่มทับลูกเขยอีกว่า ”กะคือจั่งพอนี้ละ หัวແหลม...กะเลยตอบปัญหานี้ได้” ลูกเขยจ่อม แค้น

ลูกเขยจอมแก่นก็ท้วงขึ้นมาว่า ”แหม่นบ่พ่อ...บักว่าเห็ดดอกหญ้า เห็ดละโจก ปลายนา ปลายคือจ้งทุ
ๆ เก็บมาแกงอยู่ตู้่มือ คือจ้งเกิดแพงดิน...สะพ่อใหญ่”

พ่อตา ได้แต่บ่นพึมพำว่า “ฮ่วย...บักอันนี้ มันลิบยอมแพ้วพ่อเต่ามันอิหลีบ้อ มึงเด้อ...กูสิหาความใหม่ มา
ถามมึงอีก สิเอาชนะมึงให้ได้ ฮู้จักพ่อแก่มึงหน้อยไปแล้ว”

ลูกเขย ก็ยิ้ม ๆ แต่ไม่พูดอะไรต่อ

ต่อมาอีกหลายวัน (กว่าพ่อตาจะคิดปัญหาใหม่มาถามลูกเขยได้)

พ่อตา ”บักเซียง ๆ มึงฮู้บ่ว่า ฮูอยู่ฝั่งน้ำ มันคือจ้งทั้งเกลี้ยงทั้งหมื่นแท้”

ลูกเขยจึงว่า ”บ่แหม่นมีคนเอาไปไปแหยมันบ่ฮ้อย...พ่อใหญ่”

พ่อตาเห็นทีได้โอกาส ก็รีบพูดขึ้นมาในทันใดนั้นว่า ”บ่แหม่นดอกบักเซียง ที่แท้แล้ว ฮูมันเกลี้ยงหมื่น
ได้ ก็เพราะว่า มีกบ มีเขียดเข้าไป แล้วฮูมันกะเลยเข้าไปกินกบกินเขียด ฮูนั่นกะเลยเกลี้ยงหมื่นดี...ฮัน
แหล่วเซียงเฮ้ย” พ่อตาพูดเสร็จ ก็ยิ้มว่าตนเองคงชนะแล้ว

แล้วก็พูดข่มทับไปอีกหลายอย่าง เพื่อเป็นการประกาศชัยชนะ เข้าทำนองว่า ”ได้ที่ขี้แพะไล่”

พ่อตาพูดไปเรื่อย ๆ ไม่ยอมหยุด จนลูกเขยทนไม่ไหว จึงพูดสวนกลับมาทันควันว่า ”ฮ่วยพ่อ...พ่อ คือ
แล้วหัวพ่อ บ่มีไผแหยมันคือจ้งทั้งล้านทั้งหมื่นแท้ละ”

พ่อตา...!?!

พ่อตา-ลูกเขย (แปลให้คนภาคอื่น ๆ)

พ่อตาถามเขยใหม่ปัญหาเด็ด

ทำไมเปิดสอยน้ำตอบคำขำ

เปิดมีขนตอบคำถามพ่อตา

เออเข้าทำฉลาดแท้แถรู้ดี

หันมาถามเขยเล็กปัญหาเด็ด

ทำไมเปิดสอยน้ำตอบคำที่

ธรรมดาหาไซโลมาซี

ขอนไม้ขนไม่มีมันก็ลอย

ทำไมห่านจิ้งร้องก้องเสียงดัง

เพราะคอมันยาวตั้งจิ้งดังหน้อย

ธรรมดาหาใช่ค้อยาวย่อย
อึ่งอ่างน้อยคอสั้นมันก็ด้ง

ทำไมหนอหนอไม่ไช่พื้นดิน
ปลายมันแหลมยิบปเป็นหยัง
ธรรมดาหาใช่ปลายแหลมจ้ง
เห็นน่าช้งปลายทู่ย้งรู้แทง

ทำไมรูริมตลิ่งจึงลื่นอยู่
คงมีงูเข้าออกมิหน่ายแห่ง
ธรรมดาหาใช่ใครเหยแยง
หัวล้านแดงของพอกก็ลื่นไฉ

มันเป็นเช่นนี้เองเร่รู้อรรถ
คนหรือสัตว์เหมือนกันอย่าหวั่นไหว
ธรรมดาชี้เช่นต้องเป็นไป
เล็กหรือใหญ่มันนะธรรมดา

ที่มา

www.google.com